

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: L. G., ev. č. X
 st. přísl. X
 v ČR pobytem X
 adresa pro doručování: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
 sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-856/ZA-ZA11-LE26-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-856/ZA-ZA11-LE26-2021,
 se z r u š u j e a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-856/ZA-ZA11-LE26-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil § 3 a § 68 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále žalovaný porušil § 16 odst. 2, § 12 písm. b) a § 14 a zákona o azylu.
3. Žalobce uvedl, že v jeho případě Alžírsko za bezpečnou zemi původu považovat nelze a žalovaný pochybil, pokud jeho žádost zamítnul jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný si totiž neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné pak nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepracuje prakticky s žádnými informacemi o zemi původu. Jako jediné podklady pro vydání rozhodnutí byly použity Informace OAMP, Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu ze dne 9. 4. 2019 a Alžírsko – vztah Berberů a Arabů ze dne 5. 1. 2017. Z těchto zpráv pak odkazuje toliko na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které v žádosti prezentoval žalobce. Druhý z uvedených podkladů je přitom již téměř 4 roky starý.
4. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že potíže, kterým čelí příslušníci menšiny berberů a opozice požadující nezávislost Kabýle přitom potvrzují i nezávislé zprávy o zemi původu (např. zpráva Amnesty International z 19 září 2019).

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil tím, že alžírská vláda nemá ráda Berbery. Rovněž zmínil požáry v provincii, odkud pochází a uvedl svou domněnku, že za těmito požáry stojí alžírská vláda. Po dotazu správního orgánu na konkrétní problémy, kterým žalobce čelil, tento odpověděl, že mu jeden Arab nadával na ulici, protože pil alkohol. Neuvedl žádné další konkrétní potíže, kterým v zemi původu čelil. Neprokázal tedy, že Alžírsko ve vztahu k němu nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Nebyl v zemi původu vystaven azylově relevantnímu příkoří a v případě návratu mu ani žádné nebezpečí nehrozí. Jde-li o situaci Berberů, pak zpráva sice pochází z roku 2017, ale dle dostupných informací nic nenasvědčuje tomu, že by se situace Berberů v Alžírsku jakkoliv zhoršila.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

8. Při posouzení vyšel soud především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č.j. 10 Azs 161/2022-56, který se zabýval obdobnou věcí.
9. V rozsudku Nejvyššího správního soudu je především uvedeno: „[8] Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo vnitra zamítne žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou v případě, že *žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*

[9] Seznam bezpečných zemí původu podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví a *nejméně jednou v kalendářním roce přezkoumá* ministerstvo vnitra. Česko aktuálně za bezpečné považuje celkem 24 zemí uvedených v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. (Alžírsko se nachází v § 2 bodu 2 vyhlášky).

[10] Koncept bezpečné země původu má původ v unijním právu. Podle čl. 36 odst. 1 tzv. procedurální směrnice 2013/32/EU lze třetí zemi po jednotlivém posouzení žádosti považovat ve vztahu k určitému žadateli za bezpečnou zemi původu, *je-li vymezena jako bezpečná v souladu se směrnicí* a pokud žadatel *nepředložil žádné závažné důvody pro to, aby tuto zemi nebylo možno v jeho konkrétní situaci považovat za bezpečnou.*

[11] Vymezení bezpečných zemí původu je na členských státech, ovšem za dodržení požadavků plynoucích z procedurální směrnice. Zákon o azylu sice obsahuje definici bezpečné země původu v § 2 odst. 1 písm. k), ta ale kritéria pro označení bezpečné země původu provádí nepřesně a neúplně – např. se nezmiňuje o tom, že pro vymezení bezpečné země původu je důležité i skutečné *uplatňování* právních předpisů (k tomu detailně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, čj. 41 Az 58/2020-52, č. 4270/2022 Sb. NSS, body 24 a 25). O tom, z jakých zdrojů má ministerstvo vycházet (k tomu níže především bod [26]), zákon nic neříká. Tyto nedostatky implementace práva EU tak vedou k potřebě přímo použít směrnici.

[12] Podle čl. 37 odst. 1 procedurální směrnice mohou členské státy vymezit země jako bezpečné jen při splnění kritérií v příloze I směrnice: *Země se považuje za bezpečnou zemi původu, pokud lze na základě tamější právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle článku 9 směrnice 2011/95/EU [tzv. kvalifikační směrnice, pozn. NSS], k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Při tomto hodnocení se vezme v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím: a) příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují; b) dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené evropské úmluvy nelze odchýlit; c) dodržování zásady nenavrácení podle Ženevské úmluvy; d) systému účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod.*

[13] Tím však požadavky procedurální směrnice nekončí. Podle čl. 37 odst. 2 směrnice musí členské státy zajistit *pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné podle tohoto článku.* Podle čl. 37 odst. 3 směrnice se vymezení země jako bezpečné musí zakládat *na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací.*

[14] Řízení o udělení mezinárodní ochrany se v případě žadatelů z „bezpečných“ zemí původu odlišuje od standardních řízení. Zařazení země na seznam v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. zakládá vyvratitelnou domněnku, že tato země splňuje podmínky uvedené v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a v příloze I procedurální směrnice (jak k tomu dodává bod 42 preambule procedurální směrnice, tato domněnka je vyvratitelná právě proto, že zařazení země mezi bezpečné nemůže být „absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země“). Žadatel musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Označení určité země za bezpečnou tedy v podstatě klade důkazní břemeno na žadatele o mezinárodní ochranu (k tomu srov. již rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, a dále např. usnesení ze dne 24. 3. 2022, čj. 5 Azs 218/2021-39, bod 13).

[15] Důsledky toho, že žadatel toto důkazní břemeno neunes, přitom nejsou banální. Ministerstvo podle § 16 odst. 3 zákona o azylu dále *nezkoumá* naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 ani doplňkové ochrany podle § 14a či § 14b zákona o azylu (v jiné věci tento stav NSS popsal tak, že přístup k „plnému“ meritornímu přezkumu je u žadatelů z bezpečných zemí omezen, srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, čj. 1 Azs 43/2020-24, č. 4042/2020 Sb. NSS, bod 25). Stejně tak žaloba proti rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zákona o azylu *nemá* automaticky odkladný účinek.

[16] V případě žadatelů o mezinárodní ochranu proto nepodléhá soudnímu přezkumu jen otázka, zda žadatel prokázal, že určitou zemi nelze v jeho případě považovat za bezpečnou. Správní soudy *musí mít též možnost zkoumat samotné předpoklady vymezení určité země jako bezpečné* (a žadatelé pochopitelně musí mít možnost zpochybnit před soudem i toto vymezení, což nyní stěžovatel činí). To rovněž znamená, že soud musí mít možnost zhodnotit např. kvalitu zprávy o bezpečnosti té či oné země, která *prakticky nahrazuje povinnost ministerstva shromáždit ke každé žádosti aktuální informace o zemi původu, které mají relevanci s ohledem na azylový příběh konkrétního žadatele*. Opačný přístup by vyloučil efektivní kontrolu zařazování na seznam bezpečných zemí původu (blíže srov. obdobnou argumentaci v již cit. rozsudku Krajského soudu v Brně, č. 4270/2022 Sb. NSS, v bodech 20-22; srov. také již na rozsudek krajského soudu navazující usnesení NSS ze dne 24. 3. 2022, čj. 5 Azs 289/2021-43, body 14-15).

[17] Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy platí, že soudce je při rozhodování oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s mezinárodní smlouvou (a jistě též s uniijním právem, srov. k tomu čl. 10a Ústavy). Takovýmto jiným právním předpisem je též vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. V případě, že vyhláška označuje za bezpečnou zemi původu stát, který pro to nesplňuje podmínky, tedy může soud vyhlášku v individuálním případě *nepoužít*. Koneckonců, soudní přezkum označení země jako *bezpečné země původu* (i jejího setrvání na seznamu takových zemí) je i v jiných členských státech EU běžný. Jen z posledních dvou let lze jmenovat – geograficky od západu na východ – následující příklady: rozhodnutí *francouzské* Státní rady (*Conseil d'État*) ze dne 2. 7. 2021, FR:CECHR:2021:437141.20210702, přezkoumávající zařazení několika zemí zároveň, 2 níže ještě opakovaně citované rozhodnutí *nizozemské* Státní rady (*Raad van State*) ze dne 7. 4. 2021, NL:RVS:2021:738, přezkoumávající zařazení Mongolska a používání konceptu bezpečné země původu jako takového,³ *italský* přezkum vymezení Tuniska jako bezpečné země původu (konkrétně jde o rozhodnutí *Tribunale di Bologna* ze 7. 9. 2021),⁴ rozhodnutí *estonského* správního soudu v Tallinu ze dne 16. 6. 2022, č. 3-22-1098, přezkum Kamerunu jako bezpečné země původu.

[18] NSS k tomu dodává, že soudní přezkum označování bezpečných zemí původu má ještě jeden důležitý rozměr. Z řady důvodů na unijní úrovni neexistuje žádný společný seznam bezpečných zemí původu. To ale členským státům nedává možnost si bezpečné země vymezovat podle libosti.

[19] Cílem procedurální směrnice 2013/32/EU je zavést *společné minimální* požadavky pro řízení o mezinárodní ochraně (srov. čl. 1 směrnice a body 11 a 12 preambule). Společný postup při používání pojmu bezpečné země původu zdůrazňuje i bod 48 preambule procedurální směrnice: „Pro zajištění řádného používání pojmů bezpečné země na základě aktuálních informací by členské státy měly provádět pravidelné přezkumy situace v těchto zemích na základě řady zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, od Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, od Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací. Pokud členské státy získají informace o tom, že v zemi, kterou označily za bezpečnou, se situace v oblasti lidských práv významně změnila, měly by zajistit co nejrychlejší přezkum situace a případně přehodnotit označení této země jako bezpečné.“

[20] Soudní přezkum samotného označení země jako bezpečné tak *současně zajišťuje jednotné uplatňování konceptu bezpečné země původu napříč EU*. To, že vymezování bezpečných zemí původu má být napříč EU co nejjednodušší, nedávno zdůraznila i nizozemská Státní rada (*Raad van State*) ve výše citovaném rozsudku NL:RVS:2021:738, ve kterém se komplexně zabývala nizozemskou praxí při používání pojmu bezpečných zemí původu (srov. především body 7.5 a 7.6).

[21] Pokud jde o nynější věc, ministerstvo založilo závěr o bezpečnosti Alžírsko takřka výhradně na zprávách *Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu* z dubna 2019 a *Vztah Berberů a Arabů na území Alžírsko* z ledna 2017 (vyjma těchto zpráv v napadeném rozhodnutí pouze velmi stručně odkázalo na jeden rozsudek ESLP, k tomu srov. níže bod [22]). První zpráva pojednává obecně o podmínkách v Alžírsku, druhá pak popisuje dlouholeté napětí mezi Araby a Berbery a snahy o jeho odstranění (včetně např. uznání berberského jazyka jako úředního jazyka). Z požadavků, které na vymezení země původu jako bezpečné (a logicky i na „udržení“ státu na seznamu bezpečných zemí původu) klade zákon o azylu a unijní právo, ale tyto zprávy nesplňují v podstatě nic.

[22] Ministerstvo o žádosti stěžovatele rozhodovalo v *listopadu 2021*. První výše citovaná zpráva tak byla v době rozhodování správního orgánu více než dva roky stará, druhá ze zpráv dokonce dvakrát tolik (a samotné zdroje, ze kterých ministerstvo vycházelo při vypracování těchto zpráv, jsou pochopitelně ještě starší). Z ničeho jiného ve správním spisu také neplyne, že by se ministerstvo po vypracování obou zpráv situací v Alžírsku nějak zabývalo. V takovém případě ale není splněna podmínka pravidelného přezkumu situace v bezpečné zemi původu podle čl. 37 odst. 2 procedurální směrnice (který vyžaduje „pravidelný“ přezkum, ač konkrétní limit nedává) a především § 86 odst. 4 zákona o azylu, podle kterého má pravidelný přezkum *probíhat alespoň jednou za rok*. Z již vysvětlených důvodů (srov. především bod [14] a body [19] a [20] výše) zde *neplatí* jinak obecně správný závěr mnohokrát judikovaný v „běžných“ azylových věcech, že zastaralost zprávy o zemi původu nelze dovozovat pouze z toho, kdy byla vypracována (stejný závěr jako nyní NSS zastává i nizozemská judikatura, srov. opět věc NL:RVS:2021:738 cit. v bodu [17], tentokrát body 10.1 a 10.2). Podobný problém stíhá i jediný další zdroj uvedený v rozhodnutí ministerstva – kusý odkaz na rozsudek ESLP ze dne 29. 4. 2019 ve věci A. M. proti Francii (stížnost č. 12148/18). Ač podle ministerstva ESLP v dané věci rozhodl, že vyhoštěním

alžírského občana z Francie do Alžírsku neporušilo čl. 3 Úmluvy, opět jde o více než dva roky starý zdroj (NSS proto ani jeho relevanci blíže věcně nehodnotí).

[23] Současně se sluší dodat, že povinnosti ministerstva nekončí tím, že jednou za rok podle § 86 odst. 4 zákona o azylu aktualizuje zprávu o bezpečnosti té či oné země. *Pravidelný přezkum* podle čl. 37 odst. 2 směrnice v sobě nese i povinnost soustavně sledovat situaci v zemích označených za bezpečné a v případě náhlých či významných změn zvážit přehodnocení bezpečnosti (k tomu opět srov. bod 48 preambule směrnice, podobně též nizozemský rozsudek NL:RVS:2021:738 cit. v bodu [17], body 8.6 a 10.2).

[24] I novější ze zpráv tak „přesluhuje“ o více než rok. To ale ministerstvo již koneckonců dobře ví (k tomu srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2022, čj. 41 Az 19/2021-37, a ze dne 30. 6. 2022, čj. 41 Az 47/2021-26; NSS je též z vlastní činnosti známo, že ministerstvo nyní již používá novější zprávy o Alžírsku).

[25] Již pro tento nedostatek tak v nynější věci padá domněnka bezpečnosti Alžírsku a není možné použít § 2 odst. 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb.

[26] Ministerstvo musí brát v potaz též jasný požadavek čl. 37 odst. 3 procedurální směrnice, aby se zařazení na seznam bezpečných zemí zakládalo *zejména na informacích z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu* (dnes EUAA, pozn. NSS), *Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Rady Evropy* (právě požadavky čl. 37 odst. 3 směrnice se dosud judikatura správních soudů cit. v bodu [16] podrobněji nezabývala a jde tak o dosud neřešenou otázku). Tyto podklady ministerstvo ve vztahu k Alžírsku do úvahy v podstatě nevzalo. V použitých zprávách na ně odkázalo skutečně jen naprosto výjimečně, a to navíc jen k doložení kusých a čistě formálních tvrzení (např. toho, které mezinárodní smlouvy Alžírsko ratifikovalo, či toho – bez dalších detailů – že je součástí Evropské politiky sousedství). K posouzení, zda Alžírsko *i v praxi* kritéria přílohy I naplňuje, se ministerstvo na tyto zdroje neobrací. Článek 37 odst. 3 samozřejmě nelze chápat dogmaticky, tj. že ministerstvo musí zkoumat stanoviska všech členských států, že bez informací z vyjmenovaných zdrojů nemůže nikdy označit zemi za bezpečnou, že nemůže použít jiné zdroje atd. Důležité však je, aby ministerstvo *pravidelně* z těchto zdrojů vycházelo. V případě, že z nich naopak plynou poznatky o tom, že země *není* bezpečná, musí ministerstvo svůj případný opačný závěr důkladně vysvětlit (podobně k čl. 37 odst. 3 opakovaně cit. nizozemský rozsudek NL:RVS:2021:738, body 9.1 a 9.2, včetně odkazů na dřívější judikaturu; s čl. 37 odst. 3 směrnice *v celém jeho znění* pracuje i francouzská Státní rada, srov. bod 6 rozhodnutí FR:CECHR:2021:437141.20210702 cit. v bodu [17]).

[27] Spíše už jen na okraj NSS dodává, že zprávy o Alžírsku nevyhovují ani *obsahově* požadavkům přílohy I procedurální směrnice. Stěžovatel má pravdu, že ministerstvem shromážděné informace jsou jen povrchní a nezabývají se skoro vůbec skutečným uplatňováním práva v Alžírsku („hlavní“ zpráva z roku 2019 navíc obsahuje jen dvě strany textu, často jen formálně pojednávající o tom, co je v alžírské ústavě, co Alžírsko ratifikovalo apod.). NSS dodává, že tam, kde jsou informace výjimečně konkrétní, svědčí spíše o *nebezpečnosti* země. V bezpečných zemích původu musí např. fungovat *systém účinných opravných prostředků proti porušování základních práv a svobod* [písm. d) přílohy I procedurální směrnice]. Zpráva z roku 2019 ale např. otevřeně říká, že v Alžírsku je systém opravných prostředků neefektivní a nedostatečný a že jsou často porušována základní práva v trestním řízení a při výkonu trestu odnětí svobody. Podobně starší zpráva z roku 2017 obsahuje dlouhý historický exkurz na téma sporů mezi Araby a Berbery, který ale končí

informacemi o svévolném stíhání a zatýkání berberských aktivistů. O ústavní reformě z roku 2016, která měla postavení berberského obyvatelstva vylepšit, se toho ale čtenář dozví pramálo (v podstatě jen to, že byl uznán berberský jazyk *amazight*).“

10. Krajský soud k věci uvádí, že v posuzovaném případě se jednalo o takřka totožnou věc, jak byla hodnocena ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v prosinci 2021, přičemž ministerstvo založilo závěr o bezpečnosti Alžírsko takřka výhradně na zprávách *Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu* z dubna 2019 a *Vztah Berberů a Arabů na území Alžírsko* z ledna 2017, což bylo ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu shledáno jako nedostatečné pro akceptaci domněnky bezpečnosti Alžírsko, a tudíž není možné použít § 2 odst. 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. Krajskému soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

V. Náklady řízení

11. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalobci nevznikly náklady řízení a žalovaný nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. června 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce